

Banca tăcerii

Ne curg încet, iubite, mirările pe tâmples,
Pe buze prind să ardă tăcerile mocnit,
Pe portativul serii doar vântu-și cheamă-n umbre
Albastrul din adâncuri, desculț, în asfințit.
Ne dor pe geana nopții iar vorbele sub coaste,
În piept ne arde febra uitărilor, sub stern
Emoții-și tac în lacrimi peluzele albastre
Și-n zodiacul vremii nerosturi se aștern.
Cu ochi străini, departe, speranța își ia zborul
În cerul azuriu vrăjit de valul mării,
Din gândurile noastre o lună-și țese dorul
Lăsându-ne sub țărniță pe-o bancă a tăcerii.

Nedefiniți în ecuații

Îmi lăcrimau idei în dimineți tăcute
Și-n serile pustii mă întristam ades.
O dureroasă rămășiță a iubirii
Înnegura cărări pe geana firii.
Tânjeam să îmi pictez iar bucurie,
Doream să cred că încă mai sunt vie,
Arzând mirări pe-un dor, ca o făclie.
Mă străbăteau durerile prin coaste
Iar în genunchi mă regăseam ades,
Cătând vieții un alt sens,
Tot întrebând în gânduri dorul
Și cercetând lumina-n astre,
În timp ce un oraș se contopea
Sub alte dimineți și seri albastre.
Iar eu, și tu, și noi doi rămâneam
Nedefiniți în ecuații proaste.

Pierzându-ne de rimă printre ritmuri
Fără de sens, în linii deochiate.
Din cer s-au rupt furtuni peste-nmulțire
Și întrebări s-au rupt peste o noapte.
Ne adunam scăzându-ne din șoapte
Și-n împărțiri ne contopeam în risipire.

Prejudecăți de lume amărâtă
Ne-ncercuiră în mulțimea vidă
Și ne lăsară pradă și ispită
Unui demon ce își juca ghiocul
Pe un pariu cu-o soartă-afurisită.

Din toamne ponosite coborâă
Priviri de taină să ne-aline gândul
Iar când năluci prin mine se pornă
A-și duce dansul către împlinire,
Am înțeles că-n ecuația aceasta
Ne mai lipsea iubirea pentru sine.

Ieșit-am în oraș să înțeleg cum toate
În ecuații-și rostuiam șabloane,
Din vechi tipare se-nnoiau mirate
Aceleași ierni după aceleași toamne.
Doar eu și tu, și noi doi prinși în vidul
Unei mulțimi ce ne nega instinctul.

Am rupt din suflet lacrimi și le-am lăsat să cadă,
Să ardă cu putere în adunări de visuri,
Și-n înmulțiri de patimi le-am îmbrăcat cu haina
Unei speranțe blânde, scriindu-mă prin rânduri.
În ploi de ape cerul îmbrățișa pământul –
Sărut de bucurie în dansul dintre stropi.
Lumini cu umbre-n conuri și focul dintre gânduri,
În cozi de ecuații le-am adunat în snop.

Azi scriu aici pe cale. Mă iartă dacă rima
S-a mai pierdut prin rânduri sub stropi de bucurii.
Mă iartă dacă ritmul nu-și mai găsește șina
Și fuge-n depărtare și-n rezolvări hazlii
În care eu și tu, necunoscuți sau nu,
Scădem din infinit minciuni și erezii,
Sfidând conceptual prejudecăți atu
C-un ego ce primează în legea lui a fi.

Azi înțeleg adânc cum bucurii se scriu
Valsând desculță-n ploaie, și-n suflet dor dansând.
Îmbrățișând lumina, lăsându-mă să știu
Cum vraja se-nmulțește sub crez de vis curgând.
În ecuații clare ne definim firesc,
Adăugând voința, speranțe înmulțind.
Iar eu și tu ne scriem, aparte, propriul text
În dimineți albastre, iubire-mbrățișând.

E-un du-te, vino

E-un du-te, vino rătăcit de versuri
Cu umbre-nfășurate în trecut,
Cu pașii rătăcind pe un ținut
De amintiri pierdute de-nțelesuri.

E-un trafic de regrete între seri
Cu ochii amorțiți de oboseală
Și-ncrâncenări ce cad pe pardoseală,
E-un du-te, vino-n azi dinspre un ieri.

E-un du-te, vino în istorii mate
Și-n cugetări moderne despre orbi,
Pe poarta înserării rânjesc corbi
La braț c-un Brexit scorjot în coate.

Lumini se-adună sub arcuș de noapte
În șezători de taină pe pământ
Să-i înțeleagă omului din gând
Când monstrul dezbinării foc împarte.

E-un du-te, vino printre lumi și îngeri
Să-i cânte Terrei psalmi despre Iubire,
Lumini să prindă-n dimineți zâmbire
Și-n pace să dispar-a fricii plângeri.

Ada Kaleh

Îți lasă din gânduri, iubite,
Să zboare pe aripi de timp,
Cu tainele prinse-n răstimp
Și doruri sub ape pierdute.

Mai toarnă o ceașcă de gânduri,
Departa în Ada Kaleh,
Caișii sunt copti în cromleț
Și basmele scriu printre rânduri.

Mai pune o ceașcă-n dorințe
Când zorii ne-aduc iar scrisori
Din lumea pierdută-n ninsori
Și ploile cu neputințe.

Ibricul de-aramă mai pune
Să-și fiarbă-n nisip doru-amar,
Caimacul să-i fie nectar
Și pacea să-i curgă în spume.

Îți lasă din gânduri, iubite,
Să zboare pe gene de cer,
Azi suntem doar noi și-un mister,
Și-o toamnă cu porți desfrunzite.

Din ochi șterge-ți stropii de sânge
Și-ascultă cum șuieră-n seri
Mirarea din dorul de ieri.
Azi liniște vreau a ne-atinge.

Hai, toarnă-ți în gânduri o ceașcă,
Cafea la nisip să sorbim.
Azi suntem doar noi și nuntim
Hoinari prin povești, în caleașcă.

Neîntâlnirea cu bunicul

Eu te vedeam ades în gând
Cum stai pe prispă surâzând,
Cum salutai cu clopu-n mână
O primăvară, o lumină,
Și cum tânjeai spre ea timid,
Doreai s-o-atingi, s-o simți, să plângi,
Să-ți ierte tot ce-ai șters voit,
Ce-ai părăsit, ce ai mințit.

Eu te vedeam așa cum pot
Doar ochii gândului în tot
Să îmi dezlege din mister.
Și învățam febril să cer
Un drept, un zâmbet, un bunic.
Ceream vieții din nimic
Să mi te-aducă mai aproape.
Știam că vrei, când prea departe
Te-ai alungat, nemaivoind
Să lupți, să sperii. Te-ai renegat.
Știam. Plângeam. Și te-am iertat.

Când mici frânturi săpau în gând
Ce-nțelegeam, copil fiind,
Din toată vina ce-o purtai?
Că-n ochii mei te lumineai.
Erau doar ochii tăi. Spuneau
Cum ironiile cântau
Un cântec trist vieții când
Copiii florilor purtând
Sclipirea ochilor furau.

Și te-am văzut cum mă chemai;
Am alergat visând un rai
În care ochii-ți străluceau.
Dar... n-ai mai fost... Simțeam cum n-au
Suflare clipele... Te-ai dus...
Ceream vieții un răspuns.
Aveam să aflu c-ai plătit
Ursitelor ce n-ai iubit.

Din Turț frânturi de timp mă dor,
Le strâng trudind, pășind ușor.
Degeaba-mi spun cum alții-și plâng
Muștrați de timp, de Cer, un gând.
Rămân copilul ce-a dorit,
Ce a iertat, ce a zâmbit
Cu ochii minții unui vis.
E ceață, frig și totul nins.
Și-n nopți îmi fluieră nimicul
Neîntâlnirea cu bunicul.

E seară târzie-n albastru

Amice, mi-e seară târzie-n albastru,
Troiene de dor m-au nins pe cărări
Și lacrimi au curs ades în mirări,
Schimbându-mi speranțele pe un piastru.
Plecat-am în dor precum un sihastru,
Când gheare de foc născut-au dureri.
E seară târzie și ceață prin veri.

Lumini se desprind uneori din litanii
Și-mi joacă în hore amintiri peste noapte,
Sărutul măicuței simțindu-l aproape
De tâmpile, și-n versuri îmi scutur castanii
De zâmbet, de-alean, departe, prin anii
Când toamne de basm pictau mere coapte
Iar noi dănțuiam voioși peste poate.

E seară târzie, amice-n povară,
Și rimele-și prind nerostul tăcut.
Departe sub nuci îngheață-un trecut
În care-am iubit și-am visat primăvară.
Eram doar copii prinzând în chitară
Curcubeu de idei într-un cânt absolut.
Inocenți străbăteam al magiei ținut.

Cu cerbii vrăjiți am fugit prin poveste
Departate de lacrima lumii, de foc,
Când codrii miraj au pictat în mijloc
De veri cu cireșe-n urechi, iar pe creste
Albastru curgea prin poeme celeste,
Când râuri legau printre basme un joc,
Țintindu-i în dor copilăriei un loc.

Azi sunt peregrin peste lumi despletite
Și-mi caut prea-liniștea gândului – zbor.
Mi-e seară, amice; refrene cobor
Cu alte nuanțe pe margini tivite.
În cercul tăcerii mai ard răzvrătite
Voința și forța, legate de-un dor,
Prin karme ce-și cer talmăcirile lor.

Vis

Arunc cu pietre în fereastra nopții
să-i descătusez aripile dintre frici și angoase.
Dincolo de tumultul realității
în care trenurile noastre
doar au făcut cruce de o iubire adâncă
și interzisă în gările ființei.
De dincolo de negură
se aud doar ciocăniturile resemnării
ce își semnează petiția la fiecare strigăt de dor.
Planete nealiniat
își caută încă buimace sensurile
printre orbitele neșansei.
Oftez a durere
iar stânci desprinse din munții tăcerii
îmi lovesc ghiocul cu nesăbuiță.

Arunc cu pietre în gândurile triste
ce mă îmbrățișează cenușiu...
și fug... dincolo de marginile visului
în care mi-am înghesuit tainele,
și dorul, și plânsul care doare
în amintirea dimineților albastre,
în care lumina ne picta cu vraja zâmbetele.
Karmele își pierd pașii printr-un labirint complicat,
umbrit de îmbrățișările trecutului,
la ușa căruia un viitor îmi rânjește sadic
în oglinda nostalgiei.

Arunc cu pietre în oglinda aceea...
și fug...
într-o speranță albastră
în care mă înfășor până la suflet.
Să-mi fie de alean,
spălându-mi străzile ceasurilor peculiare
și îmbujorând fața inocenței.
Acolo mă vor găsi aburii dimineților
atunci când trenurile realității
vor face iar cruce de iubire.

Când plânge actorul

De viața-i o scenă cu fast și cu trudă
Noi toți suntem prinși într-o horă nebună,
Și plângem prea des într-o lume prea surdă...
Eu cânt figurant în această piesă
Ce viața mi-o joacă din zori până-n seară,
Când rana din suflet nu e prea ușoară;
Și vreau să adorm amorțit de povețe,
Să zbor printre roluri ce vor să mă-nvețe
Cum viața-și croiește aceeași durere
Iar lacrima plânsă în taină o cere.

Din epoca pietrei în cea a luminii
Același Adam pe o scenă pălește
Iar Evei un șarpe călcâiu-i zdrobește
Și pe fruntea aceluiși Christ se frâng spini.
Spectacolul lumii același ne cheamă
Să-i prindem din mers aurora și dorul,
Când veac peste veac minutu-și ia zborul
Iar lacrima lumii se frânge cu teamă.
Voința iubirii să trăiești te îndeamnă...
Și nimeni nu știe când plânge actorul...

Și actori fiecare, aranjându-ne corul,
Cu morgă sau zâmbet ne prefacem în parte
Și jucăm fiecare atât cât se poate
Comedia vieții. Doar cortina socoate
Adâncimea trăirii: când plânge actorul.

Dor

Îmi șchioapătă o rimă printre strune
În timp ce vând speranțe unui vânt,
Mi-e cântecul ciuntit pe-un colț de lume
Și-n piețe-mi caut leacul unui gând.

Îmi șuieră amiezi de mult pierdute
În rime nerostite și în dor,
Nostalgic astăzi vântul stă s-asculte
Tăcerile ce-mi plâng sub ochi de nor.

Mi-e sete și mi-e foame de lumină,
De albul clar al zilelor de ieri,
De luna ce îmi mângâia senină
Copilăria verde printre veri.

De dulcea inocență îmi e foame
Și dor îmi e de nukul cel bătrân.
Mi-e rima-ngenuncheată peste toamne
Și-n doine rugăciunile îmi țin.